

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **KPE spol. s r. o.**, se sídlem Praha 9, Bouřilova 1104/6, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 58/219, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 8 A 2/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2018, č. j. ČTÚ-6 834/2018-606/XVII.vyř. (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl návrh žalobkyně, aby bylo odpůrci (Společenství č. p. 998/21, K Zahradkám, Praha 5 - Stodůlky, IČO 26452481) uloženo uzavřít se žalobkyní smlouvu o přístupu k infrastruktuře uvnitř budovy č. p. 998 v k. ú. Stodůlky, na adrese *K Zahradkám 21, 155 00 Praha 5*. Právo na náhradu nákladů řízení žalovaný žádnému z účastníků nepřiznal.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 3. 2021, č. j. 8 A 2/2019 - 42, postupem podle § 46 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl žalobu žalobkyně proti napadenému rozhodnutí žalovaného, neboť jím nebylo rozhodováno o veřejných subjektivních právech osob (§ 2 s. ř. s.), nýbrž o sporu vyplývajícím ze vztahů soukromého práva. K přezkumu těchto rozhodnutí tak nejsou příslušné správní soudy, nýbrž soudy rozhodující ve věcech občanskoprávních. Zároveň městský soud žalobkyni poučil mj. o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může v dané věci podat žalobu k obvodnímu (okresnímu) soudu.

[3] Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní uplatnil podrobnou argumentaci, kterou v závěru shrnul tak, že vzhledem k převážné veřejnoprávní povaze právní úpravy uzavírání smluv o přístupu k infrastruktuře a její podobnosti s právní regulací propojení sítí v oblasti elektronických komunikací je zřejmé, že přezkum napadeného rozhodnutí přísluší správním soudům, a nikoliv soudům civilním.

[4] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. Toto ustanovení se přiměřeně užije i v řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z § 120 s. ř. s.

[6] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 - 52, dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského (městského) soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s., a taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. V tomto rozhodnutí zároveň rozšířený senát s poukazem na civilistický koncept subjektivní nepřipustnosti mimořádného opravného prostředku, který lze aplikovat i v soudním řízení správním, dovodil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před městským soudem se dovolává, ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpriznivější. Žalovaný správní orgán jako vykonavatel veřejné moci nehájí v řízení před správním soudem svá subjektivní práva a jeho úkolem je obhájit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. I správní orgán jako účastník řízení před krajským soudem však může utrpět újmu, takže i u něho lze poměřit nejpriznivější výsledek, který pro něj krajský soud mohl založit svým rozhodnutím, s jeho skutečně založeným výsledkem.

[7] Relevantní újmu však podle uvedeného usnesení nelze z pohledu žalovaného shledat při zamítnutí žaloby jako pro něho obecně nejpriznivějšího možného výsledku každého soudního sporu, ale ani u jiného skončení soudního řízení, aniž by bylo žalobě, byť jen z malé části, vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním kromě usnesení o zastavení řízení také usnesení o odmítnutí žaloby. Pokud se odhlédne od možnosti úspěchu v části žalobního nároku, lze totiž ve vztahu k rozhodnutí městského soudu, jímž se řízení končí, rozlišit z hlediska žalovaného v zásadě jen dvě právní rozdílné situace, a to že je žalobě vyhověno, nebo nikoliv. Nevyhoví-li městský soud žalobě, ať již z důvodů procesních či meritorních, neděje se ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu z právního hlediska nic, a to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo (se specifickou výjimkou spočívající v zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele).

[8] V posuzované věci městský soud žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobkyně domáhá přezkumu rozhodnutí, jímž správní orgán (stěžovatel) rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Městský

pokračování

soud tedy žalobě z procesních důvodů nevyhověl, v důsledku čehož zůstalo žalobou napadené rozhodnutí nedotčeno a stěžovatel neutrpěl v řízení před městským soudem žádnou újmu. Ta by mu naopak mohla vzniknout za situace, kdyby městský soud ve shodě s kasačními námitkami učinil závěr o převažující veřejnoprávní povaze žalobou napadeného rozhodnutí, a po jeho meritorním posouzení by je zrušil. Stěžovatel se tak v podstatě dovolává jiného výsledku soudního řízení, který je pro něj potenciálně méně příznivý než výsledek skutečný, a který mu může z právního hlediska způsobit újmu. Pro stěžovatele bylo proto za dané procesní situace objektivně příznivějším výsledkem soudního řízení odmítnutí žaloby s poučením žalobkyně o možnosti podání žaloby podle části páté občanského soudního řádu k věcně příslušnému soudu. I v tomto případném řízení vedeném před civilním soudem sice může být žalobou napadené rozhodnutí dotčeno, nicméně z hlediska oprávněnosti správního orgánu podat kasační stížnost je podstatné porovnání jím požadovaného výsledku řízení ve správním soudnictví s nyní dosaženým výsledkem.

[9] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel, jako žalovaný správní orgán, je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, a proto tuto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítl, aniž by se zabýval samotnými kasačními námitkami.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. ledna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu